

Две песме – Марија Алексић

СИНГИДУНУМ САГА

Једини мој
Сунце не сија кад не чујем твој глас
Месец је блед кад ми не дођеш у сан
Не знам шта бих да нема нас
Јурила бих ноћ да ми отера дан
Желим бескрај твојих дарова
Твојих лепота и сладова
Мирисе твоје плаве кошуље
Као дах уличне руље
Која јури тражећи слободу
Чујем звуке марсељезе у глави
Замишљам како тонем у леду на Сави
Лед ми пробија главу и уши
Остављаш трагове на усахлој души
Сингидунум стоји вековима исти
Мој Београд као мантил кишни
Од северца и кише ме штити
Да ожиљак на срцу не постане рез
Питам се стално могу ли без
Тебе и опаски слатких твојих
Љубављу твојом крв задојих
Сингидунум вечни чека ме да дођем
Не желим да крај тебе прођем
А да очи срнеће не пољубим једном још
Знам да је живот тако добро лош
Чека ме Сингидунум стари

Чека ме ал' не мари
Жеља за тобом, једини мој, ме води
У телу се таква страст роди
Космичка правда стиже ме опет
Вапај је чула мој из душе
Не желим, ох, не желим да снови се сруше
Забрањена јабука за мене тако си зрела
Воли те душа моја цела
Мокра улица бледо исписује твоје име
Молим те никад не заборави с киме
Стајао си чврсто на темељима који се руше.
Постојана као Љубостиња стара
Ослушкујем уздахе напаћене душе
Као трубадур средњовековног жара
Не желим да мост љубави буде срушен
Нек ми целати Лујеви суде
Ох, београдске страсти моје луде....

МИ

Ко смо то ми и зашто пишем о нама
Ми смо страст, емоција и тама
Страст јер сами горимо у њој
Емоција која се рађа у страсти тој
Тама јер је немогуће све
Доћи ће моменат кад морамо рећи не
Гори све као код Бодлера
Само што је *цвеће зла* много веће
Да ли тело зна шта је мера
Разум зна али оно неће

Неће да стане него би да тоне
Тоне све дубље у понор врео
А није нам криво нити жао
Сад знамо да нам је живот све дао
Да л' знамо да бирамо или не
На нама су ти терети што мисли гоне
Волела бих с тобом да плешем по врелом путу
Подигнуте сукње као у мору
Да ме ухватиш за косу по земљи посуту
Окренеш како ти волиш и знаш
Да ми само једном своје тело даш
Не знам да л' свестан си колико си површине срца узео
Скоро целу душу си заузео
Сад би ти онако хладно изустио
Није скоро већ потпуно целу
А ја кажем што ме ниси пустио
Пустио да одем после првог пута
Можда би све ово лакше било тако
Ти би у свом маниру достојанствено изустио
Доминирам ја и овог и сваког другог пута
Немаш много избора да знаш
Остаје ти само све да ми даш
А дала сам ти све, ништа за мене остало није
Није ми жао, ти си нешто најсветлије
Најсређеније мисли имам кад ти си поред мене
Нећу да идеш никад, нигде и ни са ким
Да ли стварно желиш да ми тело вене
Желим да га додирујеш претима тим
Претима што отварају сва врата
Нема љубави без мира и рата
Ми смо од страсти створени обоје
Карма опака је спојила нас двоје

О ПЕСНИКИЊИ

Марија Алексић је рођена 1981. године у Јагодини где је завршила основну школу и гимназију. Дипломирала је 2006. на Филозофском факултету у Београду на групи за историју. Запослена је у основној школи где ради као наставник историје. Љубав према књижевности је развила још у основној школи.

Највише воли историју 19. века и посебну пажњу посвећује историји свог родног места. Коаутор је пројекта "Моја Србија између љубави и рата", који је награђен као један од најбољих примера добре праксе за 2018. годину. Такође, њена прича „Газда Ранђелова кафана“ је штампана у Порталибрисовом издању „Велики српски 19. век“.

Сматра да као наставник мора стално да се усавршава и ради на себи. Удата је и има двоје деце

